

Krænkelsermani

06. mar 2010 00:00 Homoseksuelle vielser er det modsatte af tolerance

Claus Thomas Nielsen

Hvad skyldes det mon, at de såkaldt kønsneutrale ægteskaber er blevet en af den slags sager, hvis tid er kommet, og som det derfor her i Europa for tiden er blevet umuligt at modsige – hvis man da ikke ønsker at fremstå som et homofobisk oldtidslevn?

Ja, det skyldes et rent retorisk fif, nemlig at det kønsneutrale ægteskab sælges som en borgerlig frihedsrettighed af samme art som tidligere spørgsmål om kvinders ligestilling i samfundet, afskaffelse af apartheid i Sydafrika og lignende ubetvivleligt gode sager. Men er hele denne retorik nu korrekt?

Nej, at kalde det en kamp for frihed og lige rettigheder er lige så meningsløst, som når danske imamer kræver, at islams billedforbud og blasfemiforbud også skal gælde for ikke-muslimer, og så kalder dette for en kamp for lige rettigheder. Det er det ikke. Det er et krav om særrettigheder og indskrænkning af andres frihed, fordi man føler sig krænket af dem. En del af nutidens hysteriske krænkelsermani.

Der er intet i den nuværende danske lovgivning som på mindste måde begrænser homoseksuelle i at leve deres liv, nøjagtig som de har lyst til. I Danmark hersker der frihed til at leve biseksuelt, homoseksuelt, polygam, cølibatært, swingeragtigt, kollektivistisk, eller hvordan man nu skulle have lyst til at leve.

Ja, blandt de unge kreative trendsættere siges moden i dag at glide fra ren homoseksualitet og over mod biseksualitet med udbredte trekantede og firkantede relationer.

Hvis ægteskabslovgivningen skal gøres kønsneutral, hvorfor skal den så ikke også gøres antalsneutral? Hvorfor accepterer vi den 18-årige hjemmehjælper, som vil giftes med den 90-årige døende millionær, men afviser den glade muslimske pige, som siger, at hun kun kan realisere sine ønsker i et polygam forhold? Der er faktisk flere medlemmer af polygame muslimske familier i Danmark i dag, end der er i de kun 3200 registrerede partnerskaber. Man må i hvert fald konstatere, at de monogame homoseksuelle allerede nu, gennem lov om registreret partnerskab, modtager en udpræget positiv særbehandling.

Derimod kan man ikke sige, at de homoseksuelle eller andre diskrimineres, for ægteskabet er, som det er nu, ikke en rettighed, ægteskabet er i den europæisk kristne kultur en betegnelse for det principielt livslange, frivilligt indgåede og ligeværdige forhold mellem én mand og én kvinde som den primære ramme om kulturens fysiske og åndelige reproduktion.

Dette ægteskab har været hovedhjørnesten i skabelsen af de rigeste, mest homogene, mest frie og mest tolerante samfund, verden nogen sinde har set. Hvis ægteskabslovgivningen skal gøres kønsneutral, så kunne man jo lige så godt tage skridtet fuldt ud, afskaffe ægteskabslovgivningen helt og overlade det til de frie borgere selv at indgå de private samlivsaftaler, de har lyst til, med hvem, de har lyst til.

Men hvorfor egentlig? Hvorfor denne ensretning? Hvorfor skal undtagelsen med vold og magt gøres lig med reglen? Hvorfor ikke bevare en tradition, som har vist sig så enestående tolerant og livskraftig? Tradition er jo, som Chesterton siger det, at give stemmeret til de generationer, der er gået forud for os.

Al historisk erfaring viser, at kun når man har en klar og utvetydig forståelse af normaliteten, kun da har man også højt til loftet og tolerance over for det unormale og skæve.

Kulturkonservatisme, liberalisme og frihed er uadskillelige størrelser.

Hvorfor skal homoseksualitet partout skubbes ind i normalitetskassen, mens alle mulige andre

lades tilbage udenfor? Det er da i hvert fald det modsatte af tolerance og vel i virkeligheden udtryk for tidens småborgerlige og rettighedsfanatiske nypuritanisme.

Og hvorfor i alverden skal kirken spændes for denne vogn? I Danmark holdes der hver søndag 2000 kristne gudstjenester, og ved hver eneste af dem lyder Guds velsignelse til os midt i det udviklede liv, vi hver især lever. Ganske kvit og frit og uden personsanseelse.